

## Ο φιλόμουςος χιονάνθρωπος

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown



Τα Χριστούγεννα είχαν περάσει πια. Το ίδιο και η Πρωτοχρονιά, το ίδιο και τα Φώτα. Όμως το κρύο παρέμενε το ίδιο τσουχτερό και το χιόνι στις αυλές και στις πλατείες δεν έλεγε να λιώσει με τίποτα. Έτσι, τα παιδιά συνέχιζαν να παίζουν χιονοπόλεμο απτότητα μετά το σχολείο, να φτιάχνουν χιονάνθρωπους και να τους στον πάγο.



Στην κεντρική πλατεία της φωτεινής

πολιτείας, είχαν φτιάξει τα παιδιά της γειτονιάς με προσοχή πολλή, λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα, έναν πολύ ψηλό και χοντρό χιονάνθρωπο. Του είχαν φορέσει κασκόλ και σκούφο, του έβαλαν για χέρια δυο κλαδιά και την καθιερωμένη μύτη, για κάθε χιονάνθρωπο, ένα καρότο. Τα παιδιά είχαν τόσο πολύ ενθουσιαστεί με το έργο τους, που ακόμα και τώρα, έναν μήνα μετά, φρόντιζαν να αλλάζουν συχνά το καρότο του χιονάνθρωπου, να του προσθέτουν φρέσκο χιόνι στα σημεία που έπρεπε και πολλές φορές μαζευόντουσαν γύρω του και τραγουδούσαν. Έτσι, τέλη Γενάρη, ο χιονάνθρωπός μας παρέμενε παχουλός και αφράτος.

Όμως με το που άνοιξαν τα σχολεία, όλο και λιγότερο συχνά τα παιδιά τον επισκέπτονταν. Όλο και λιγότερο συχνά του τραγουδούσαν. Και ο χιονάνθρωπός



Μια μέρα, που ήρθε η Κατερίνα

να του βάλει καινούρια κάστανα για κουμπιά, δεν άντεξε. Της τα είπε όλα: «*Θυμάσαι Κατερίνα μου που είχες φέρει την κιθάρα σου, η αδερφή σου το ακορντεόν της, ο Μιχάλης το μεταλλόφωνο και η Βιολέτα την τρομπέτα και κάνατε πρόβα τα κάλαντα των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς; Ήταν τόσο όμορφα και μελωδικά! Και μετά που ήρθες με τις ξαδέρφες σου και μου τραγουδούσατε όλο το απόγευμα χριστουγεννιάτικα τραγούδια; Είχατε αγγελικές φωνές! Τώρα κανείς δεν μου τραγουδάει, κανείς δεν παίζει μουσική! Προσπάθησα να φτιάξω μια τρομπέτα και μια κιθάρα από χιόνι αλλά είναι αδύνατον! Θρυμματίζεται αμέσως στα χέρια μου. Θέλω να ξανακούσω μουσική! Θα ήθελα, αν μπορούσα, να πήγαινα κάθε μέρα σε μια συναυλία!», έβγαλε από μέσα του τον καημό του ο χιονάνθρωπος. Η Κατερίνα του είπε σοβαρά-σοβαρά: «*Και μένα μου αρέσει να ακούω και να παίζω μουσική. Και μπορώ να ξανάρθω, αν θες, να σου παίξω κιθάρα και να τραγουδήσουμε παρέα. Αλλά εσύ, καλέ μου χιονάνθρωπε, μόλις πιάσουν λίγο οι ζέστες... θα λιώσεις! Και όση μουσική και να σου παίζουμε, εσύ δεν θα μπορείς να την ακούς!*».*

Ο χιονάνθρωπος αμέσως αντέδρασε: «*Μα αυτό είναι ανεπίτρεπτο! Αχ,*



Η Κατερίνα αρκετά σκεπτική του

απάντησε: «*Στην άκρη του Βορρά, το κρύο είναι άφθονο και παντοτινό. Οι άνθρωποι από χιόνι παίζουν μουσική και δεν τους καίγεται καρφί. Οι μελωδίες του πανέμορφες. Αν καταφέρεις και φτάσεις εκεί, θα ακούς για πάντα μουσική!*»

Έτσι κι έγινε. Ο χιονάνθρωπος το ίδιο κιόλας βράδυ άφησε πίσω του τη φωτεινή πολιτεία. Ήταν αποφασισμένος στην Άκρη του Βορρά να φτάσει, που το χιόνι είναι αιώνιο. Διέσχισε πολιτείες, βουνά και δάση απτόητος. Μέρη πολλές πέρασαν, αλλά αυτός δεν τα παρατούσε. Τα βράδια νοσταλγούσε την Κατερίνα και την υπόλοιπη παρέα και θυμόταν τα τραγούδια και τις μουσικές της πλατείας. Κάποια άλλα βράδια, όταν χιονοθύελλες ξεσπούσαν άγριες, κρυβόταν σε καμιά σπηλιά ή σε κάποιο καταφύγιο και άκουγε τον ήχο των φύλλων και του αέρα. Ακόμα κι αυτοί οι πρωτόγονοι ήχοι του φαίνονταν τόσο μελωδικοί, που τον νανούριζαν και τον

κοίμιζαν.

0/.../.../...



Μια μέρα ξύπνησε από έναν ήχο γνώριμο. Κάποιος

έπαιζε τρομπέτα. Μα πώς ήταν δυνατόν μες στην παγωμένη ερημιά να παίζει κάποιος αυτό το μουσικό όργανο; Ακολούθησε τον ήχο. Έφτασε μπροστά σε μια χιονισμένη σπηλιά και μπήκε μέσα. Και τότε τον είδε. Ήταν ένας άνθρωπος, που κρατούσε μια πανέμορφη κάτασπρη τρομπέτα και τη φυσούσε με διάφορους τρόπους, βγάζοντας κάθε φορά έναν διαφορετικό ήχο. Έμεινε εκεί να τον κοιτάει μαγεμένος.

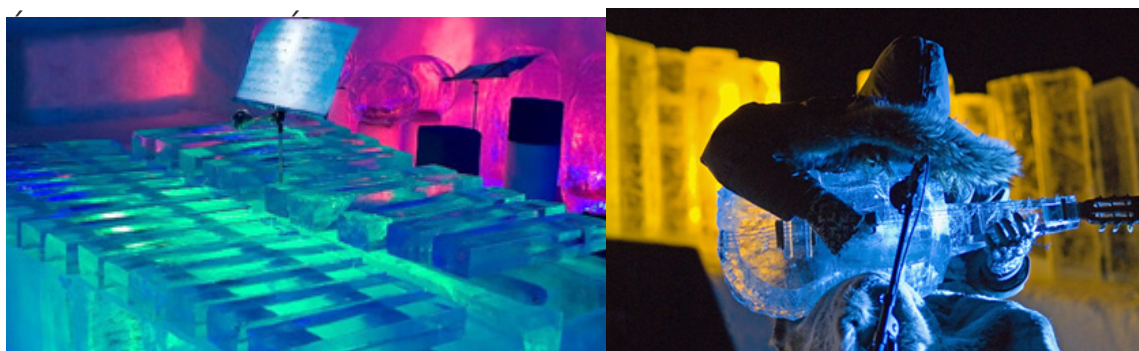
[youtube <http://www.youtube.com/watch?v=HYI8BXs-58Q?rel=0>]

Ξαφνικά ο άνδρας τον είδε και σταμάτησε να παίζει. «Τι κάνεις εσύ εδώ;» τον ρώτησε. Ο χιονάνθρωπος ντροπαλά απάντησε: «Σε άκουσα να παίζεις και ήθελα να δω τον άνθρωπο που παίζει μουσικά όργανα φτιαγμένα από χιόνι. Πώς τα κατάφερες; Έχω προσπαθήσει κι εγώ αλλά μάταια».

Ο άνθρωπος γέλασε : «Δεν φτιάχνω όργανα από χιόνι, αλλά από πάγο. Ο πάγος είναι στερεός και εύκολα μπορείς να τον κάνεις τρομπέτα, κιθάρα και μεταλλόφωνο. Να, εδώ έχω το πιάνο μου μόνο που τα πλήκτρα του είναι φτιαγμένα από...» «**ΠΑΓΟ!**», συμπλήρωσε ενθουσιασμένος ο χιονάνθρωπος. «Ακριβώς! Σε συμπάθησα εσένα. Θες να έρθεις αύριο στην Άκρη του Βορρά, στη συναυλία μας; Όλοι εκεί θα παίζουμε με τέτοια όργανα». Ο χιονάνθρωπος συγκινημένος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.



Την άλλη μέρα, φτάνοντας επιτέλους στον προορισμό του, ο χιονάνθρωπός μας αντίκρισε ένα πρωτόγνωρο θέαμα. Εκατοντάδες άνθρωποι, ντυμένοι ζεστά με γούνες, μπουφάν και κασκόλ είχαν έρθει ν' ακούσουν τη μουσική από πάγο. Μια κοπελίτσα άρχισε να τραγουδά κι ο άνδρας τη συνόδευε παίζοντας μουσική στα παγωμένα πλήκτρα με τα χέρια του που ήταν καλυμμένα με χοντρά γάντια. Όλοι



[youtube <http://www.youtube.com/watch?v=UHhyQnazZPw?rel=0>]

Όταν το κομμάτι τελείωσε, όλοι χειροκρότησαν. Ο άνδρας τον κοίταξε και του χαμογέλασε. Ο χιονάνθρωπος θα του ζητούσε να παίξει κι αυτός στην επόμενη συναυλία. Ανυπομονούσε ν' αγγίξει κι αυτός τα όργανα από πάγο, να πειραματιστεί με τους ήχους τους και να παίξει μουσική. Επιτέλους, ένιωθε ότι είχε φτάσει σπίτι του.





A.Σ.